

paper de vidre

23 de juliol de 2003 n°15

"En la realitat de sobrecàrrega informativa, el paper de vidre és una guia per orientar a través del coneixement específic propi de cada experiència individual, amb escrits amb claredat d'idees, concreció, imaginació, i desimboltura i alegria expositives."

ESCRITS

Eva - *Quim Cardús*

Harlyson - *Olga Colomer*

El bany - *Anna Crispi*

Fantasies - *Magda Fernández*

Cròniques grises de diumenge - *Rubèn Intente*

Cafè de la Baumann - *Ricard Mirabete*

Estriptures - *Guillem Miralles*

El ventilador - *Sr. Polissó*

Bri de somni - *Lola Ribó*

Poema paisatgístic n°7 - *Roger Tudó*

BON ESTIU

El Paper de Vidre se'n va de vacances.

Proper n° Format Gran: 23 de setembre del 2003. Podeu anar enviant les vostres col.laboracions quan volgueu a partir d'ara.

www.paperdevidre.tk / paperdevidre@hotmail.com

EVA

Quim Cardús i Cardellach

joaquimcardus@hotmail.com

- Bon dia.

- Bon dia. Què hi posem?

El xicot va demanar un *ginger ale* des de l'altre banda de la barra. Era de ciutat segurament, o així ho va pensar el cambrer poc acostumat a les peticions sibarites. Allà, a Sant Jaume de Fontmorada, els joves del poble demanàvem cervesa, refrescos a tot estirar. El poble era petit. Un poblet d'uns dos-cents habitants que s'omplia d'estiuejants durant les vacances i on tothom es coneix molt be.

- D'això no ens en queda.

- Doncs així... que sigui una tònica.

El cambrer va servir el jove quan aquest va escollir de seure a la terrassa, sota l'ombra d'un om. A la taula del costat hi seia una senyora de cabells grisos que llegia un exemplar antic de premsa rosa i en comentava les exclusives amb dues senyores de mitjana edat que seien més enllà. El rellotge del campanar, que es veia des de les taules del cafè-bar, marcava dos quarts de dues, i el jove es començava a inquietar. Va passar per la seva cara una brisa glaçada, si més no, sorprenentment fresca. A les tres senyores els devia semblar que havia arribat l'hora de tornar a casa perquè, almenys, així van fer-ho al cap de deu minuts. Trobar-se sol a la terrassa el va inquietar encara més. Quan ja eren tres quarts de tres es va aixecar, i es va apropar a la barra. El cambrer, en aquell moment distret, compaginava el seu ofici amb una partida de dames amb l'única persona que aleshores quedava al local.

- Que em pot cobrar, si us plau?

El cambrer va cobrar.

- Si arriben dues noies, una de rossa i una de morena, d'estatura mitjana, i li demanen per mi, els hi podria dir que el Jan les espera al càmping?

Aquell dilluns, el telèfon sonava estridentment. Un ring, dos rings, tres... I deu minuts més tard, un altre cop. I mitja hora més tard. I al vespre. I l'endemà, una dotzena de vegades més. Sonava igualment quan, el dijous, va entrar a casa. L'Eva va despenjar. Però, què volia aquell pesat? Ja era el vuitè cop que li repetia que havien tallat i ell semblava mentida que encara no s'hagués adonat que ella ja no en volia saber res. Aquella era l'última vegada que li ho repetia: "s'ha acabat!".

L'Eva vivia a un apartament que havia llogat a Igualada. Era petit, però acollidor; sense pati, però amb grans finestres; sense grans riqueses... però estava decorat al seu gust, i això és el que comptava. Ben mirat, pel preu que n'havia de pagar, ja li estava be. Al matí, l'Eva estudiava hostaleria i treballava en el mateix camp, als vespres, en un hostalet confortable, ni massa gran, ni massa petit, situat al centre mateix de la ciutat. A més, es feia un sobresou, els estius i alguns caps de setmana, tocant la flauta travessera a una orquestra. No és el què més li hagués agradat però ja li estava be, i, a més, aquesta vida li permetia temps per estar per ella, cuidar-se, fer esport, i sortir amb amics i amigues sense massa problemes.

Últimament, però, patia unes migranyes que déu n'hi dó, i cada cop eren més freqüents i més intenses. Es prenia aspirines, però no hi havia manera, ja no li feien cap efecte. Va tenir-ne prou quan el mal de cap va resultar el pa de cada dia. El metge la va tranquil·litzar. Si al cap d'unes setmanes encara sentia aquelles punxades, que tornés, però, de moment, el metge només li recomanava calma, algun analgèsic, i com a diagnòstic –deia el doctor- migranyes transitòries. A més, ella no aconseguia recordar a partir de quan va començar a tenir-los, ni tant sols si va ser a partir d'un fet concret, o així, sense motiu. Al cal de dues setmanes escasses, va tornar-hi. El metge, desorientat, va demanar un TAC. Res de res. Tot normal.

L'aire passava alleugit. Entre els castanyers ataronjats del passeig, les fulles jugaven a passar sota les cames dels vianants i s'amontagaven als racons, empeses pel vent. La Mireia ho observava des

de la finestra. L'Eva, des del llit estant, explicava la situació a la seva millor amiga. A totes dues els semblava mentida... així, tan de sobte. I ningú els en podia explicar les causes. Pensava que potser, el fet d'haver tallat amb el Roger li havia afectat somàticament... potser era una d'aquelles malalties psicosomàtiques... de fet, trobava a faltar l'interès que havia mostrat en Roger en ella, fins i tot quan ella havia deixat clar que ja no l'estimava. Però no... allò no li semblava probable... S'havia passat tot l'estiu al llit, com malalta, però és que aquelles migranyes no li deixaven fer res. Va deixar, almenys momentàniament, els estudis i la feina. I els seus pares, residents de Noruega, encara no en sabien res. Al novembre va haver de deixar el pis –que ja no podia mantenir- i va anar a viure al pis que havia llogat la seva amiga Mireia a Sabadell. Visitada per una multitud de metges especialistes, el diagnòstic semblava imminent, però el dia no arribava.

A la nova residència, la Mireia, compartia el pis amb dues amigues més, estudiants, com ella, de la UAB, i amb l'Eva, ja eren quatre. A més, una gran dosi d'amistats anava i venia dins d'aquell centenar de metres de pis. A l'hivern, l'Eva va començar a sentir-se més alleugerida. Prenia alguns calmants, tot i que la medicina moderna no aconseguia de trobar el perquè del seu maldecap. I, quan va veure que millorava, va deixar de consultar als especialistes. Potser havia estat transitori i, realment, podria tornar a la seva vida anterior que tan enyorava. Mentrestant va anar forjant amistats entre les quals, un amic de classe de la Mireia amb qui mantenia llargues converses. Ell era simpaticot. Tenia aquell encant de quan es compagina la madura serietat i les intencions i jocs infantils. Feia esport –perquè s'estimava- i això, ella, ho trobava fantàstic. Si pogués, ella, també en faria. A vegades, com passa a vegades amb alguna gent de Barcelona, era una mica fatxenda, però ella, només li veia gràcies. La relació va anar a més i en poc temps ja eren parella. Per Nadal van decidir d'anar junts a passar uns dies a la muntanya. Provarien en algun poble dels Pirineus... I potser, al final, també s'hi apuntava la Mireia. Encara tenia temps per estudiar pels exàmens de febre, i uns dies de aire net, lluny dels fums contaminants de Sabadell, no li anirien malament. Va accedir fàcilment a acompanyar-los. En arribar les vacances de Nadal, la Mireia es quedaria al pis amb l'Eva, i ell es quedaria a la casa dels seus pares, a Barcelona. Primer passaria uns dies amb els amics de Barcelona, però, el sopar de Nadal, ell l'havia de passar amb la família a Arbeca, el poble dels seus avis. Així, van acordar-ho tot. Quedarien directament un poble -on ja hi tenien el càmping reservat- el dia de Sant Esteve per dinar, i hi passarien quatre dies, abans de l'any nou. Es van acomiadar.

Cap a mitja tarda acalorada, una senyora baixava lentament d'un l'autobús atrotinat que duia un rètol a la finestra: "Sant Julià – Sant Jaume de Fontmorada". I darrera seu el seu marit, d'uns quaranta anys, amb un maletí de pell girada i un barret com els d'abans. Un noieta amb una piruleta -bruta de tant passejar-la per aquí i per allà- en una mà, mirava enlaire mentre feia l'últim saltiró per baixar-ne, agafant la mà de la senyora. Encara van baixar-ne un rector amb sotana i amb un paquet embolicat amb paper de diari. Ningú més. Quan tothom va ser a baix, l'autobús va arrencar i va girar cua. Entre estossecs i el fum de l'autobús, cadascú va encara cap al seu camí.

L'enterrament va ser senzill. Aquell matí els boscos semblaven plens de vida: colors intensos als arbres, ocells piulant despreocupats... Va ser al poble natal de l'Eva, on van assistir-hi els amics vells i els nous, i la família sencera. Va ser senzill, però molt emotiu. El vent va dipositar algunes gotes de pluja sobre la plaça de l'església.

HARLYSON

Olga Colomer Falguera

paulapolida@terra.es

El sis de gener d'un hivern molt fred em vaig trobar una Harley Davidson al costat de la xemeneia amb el meu nom. Sens dubte els reis mags es van equivocar. Però davant d'unes autoritats com aquestes ningú, a casa, en va fer cap comentari. Aleshores tenia quinze anys i vaig esperar 37 mesos. En aquest temps em vaig abocar exclusivament a aquella magnífica peça: en coneixia cada pam, cada racó, cada textura, la seva olor em tornava boig. L'engegava els dissabtes a la tarda, quan els pares eren fora, i em passava hores escoltant la seva veu, una veu sonora i brillant.

No vaig esperar ni un segon, just el dia de la meva majoria d'edat vaig desaparèixer carretera enllà amb la meva Harlyson (li deia així carinyosament). Aquells tres anys de relació van servir per conèixer-nos i no em va fallar, el respecte i la confiança que ens havíem donat ara tenia un sentit. Amb el meu metre cinquanta era impossible de controlar aquella moto, però ella ja ho sabia. Jo només guiava i ella, la Harlyson, feia la resta: aguantava l'equilibri, vigilava de no córrer massa, es posava el cavallet. Ella lliscava per l'asfalt i jo li parlava dels núvols de colors que ens seguien amb la mirada des del cel.

EL BANY

Anna Crispi Sucarrats

era13@eresmas.com

- que vens a l'aigua?
- agafa les ulleres...
- ... hòstia, em sembla que m'he adormit...
- ...
- ahh! està congelada!
- va, no siguis exagerada, està boníssima...
- vale va, ..., oh! la puta ! que freda !
- ...
- que fort ahir, la Marta, eh?
- el què? lo del tio aquell?
- no, no, que no te'n vas enterar? va ser fortíssim ...
- hòstia, no m'entero de res. Jo vaig veure que va sortir del Salamar amb el tio aquell, com es diu el guaperes aquell, el Hans...
- no, no, no té res a veure amb el Hans, va ser més tard, a recepció... Hòstia! que ve! Eii! Marta!
- ... això és de puta mare eh? ah... quin plaer... és el que necessitava...
- què tia, com estàs? ...
- ... bé, ... què? perquè?... clar que estic bé, una mica de ressaca...
- Marta, que et vaig veure, ... amb la galleda...
- què ?!
- què ?...merda!
- ...hòstia, els pelmes de la zodiac...
- hi girls ! que queréis subir? Vamos a la Cala Pelegrí !
- què fem?...
- jo passo ties, estic fins als collons d'aquests...
- vale, passem, a més la Montse està clapant a la platja... no thanks! nos quedamos por aquí!
- ok, bye! See you later!
- si, bye!... pesats...
- hòstia, Marta, mira que està fotent...
- merda, aquest cabrón també em a veure... quina pena! ... sóc imbècil!... jo em moro...
- ... bueno ties... jo m'estic conjelant, que veniu?
- no, aneu,... jo vaig a nedar, ... que em deixes les ulleres ?...
- té,..., ..., torna eh!
- sí.

FANTASIES

Magda Fernández Bosch

magdeta@3xl.net

Altre cop has tornat a fer-ho! Altre cop m'has preguntat quina és la meva fantasia sexual! No puc explicar-t'ho, ja que si ho faig, ja no serà meva, però et poses tant i tan pesat mentre follem..... sí, sí, has sentit bé: follem! Ja fa massa temps que tu i jo no fem l'amor. Fins i tot tinc dubtes de que mai l'haguem fet, i no ho dic per les obscenitats que em crides a l'orella mentre fotem un polvo, ni per lo salvatge de les teves embrensides, ni per les mossegades als mugrons que més que plaer, em produeixen dolor, sinó perquè has oblidat de posar-hi amor, l'amor que etdeixes sempre a la porta quan vens al meu llit...

No, la meva fantasia no és tenir dos homes per poder fotre'm la teva polla a la boca mentre algú altre m'envesteix per darrera, fent-me creure que moriré de plaer... no, tampoc és compartir el llit amb una altra noia que em mossegui, com tu, els mugrons, mentre tu el corres tan sols de veure'ns.... no, no és res de tot això! L'altre dia precisament parlàvem de les fantasies sexuals amb la teva dona, m'explicava el que ja sé, que crides quan folles, que també li mossegues els mugrons, però a ella li encanta que li facis! M'explicava lo feliç que és casada amb tu, lo bon pare que ets i el marit tan genial que té, que aprofita els dissabtes el matí per fer-li la compra i la deixa lliure per poder fer tranquil·lament la feina de la casa.... poc s'imagina ella que compres d'una revolada i on passes la resta del matí, és al meu llit, llepant-me el cos i fent que em corri tants cops de fins i tot perdo la compta, poc s'imagina ella que és el centre de les nostres, de les teves converses de llit, que tan sols parles d'ella i que la deixes feta un drap brut, que no entens com potser tan freda al llit, que no entens que es negui a que li acaricies amb la teva llengua el que amaga a l'entreuix, fins a encegar-te... poc s'imagina ella que és amb mi amb qui arribes a tocar el cel cada matí de dissabte... Realment vols conèixer la meva fantasia sexual? Doncs no és altre que un petó, un petó sortit d'uns llavis molsuts i tendres, calents, que acaricien els meus mugrons sense mossegar-los, un petó fet amb uns llavis que m'embogeixen i em fan perdre els sentit, un petó fet d'un llavis que m'acaricien tot el cos, lentament, sense pressa, acompanyats d'una llengua calenta i suau que no es deixa cap racó del meu cos sense explorar, un petó fet amb uns llavis que estimen, com els que em feies tu al principi, quan, això creia jo, encara fèiem l'amor.

CRÒNIQUES GRISES DE DIUMENGE – Catorzena Entrega

Rubèn Intente Soler

mussolblau@hotmail.com

Primer Primera - Buit. El pis està en venda des de fa un parell de mesos. Al menjador un llum de sostre suspès sobre un no res que algun dia va ser l'espai d'una taula enfatitza el despoblament. L'absència de mobiliari fa ressaltar l'envelliment del mosaic i destaca l'efecte ofegador dels papers de paret que folren els dormitoris. Al damunt del marbre de la cuina hi ha una revista de la immobiliària que gestiona la venda i un paquet de Fortuna rebregat que algun client deuria deixar caure dissimuladament. Poca cosa més hi trobem: al celobert un cubell esquerdat, un desembussador amb la goma emblanquinada per la calç i un estenedor picat de rovell. A l'habitació interior una cadira amb els respallers d'escai. I al fons d'un prestatge de l'armari empotrat una capsa plena d'arandales de cortina Res més.

Primer Segona – La senyora Isabel, una vídua més esmorteïda i groga que el seu difunt marit, neteja els objectes decoratius del menjador amb un drap de gasa. Acaricia suament les figures de vidre o ceràmica, les fotografies familiars enmarcades en argentats o daurats obsessivament brillants i una esquifida mostra de llibres i volums d'enciclopèdia que rarament han sortit de les estanteries per ser llegits. S'ha passat el matí planxant, posant bugades, estenent roba i havent dinat ha fregat els plats de seguida. Com que asseguda descansant no s'hi sap estar, celebra l'alliberament realitzant altres tasques domèstiques menys urgents com qui disfruta d'una activitat lúdica. En alguns moments li sembla que la seva vida és més trista d'ençà de la mort del Josep, però essencialment no ha canviat gran cosa. Ara té motius per compadir-se de la seva sol·litud, però el silenci que regna a la casa no és més profund avui que fa tres anys.

Primer Tercera – La Viola, una gata adulta de pèl vermellós, jeu al darrera de la porta de l'entrada esperant que tornin els amos, el Paco i la Tere. Tant esquerpa que es mostra quan són a casa, ningú no diria -de fet ningú no sap- que quan la deixen sola es passa el dia cargolada a l'entrada. Si no fos una gata podria rumiar una miqueta, qüestionar la conveniència o inconveniència de deixar-se immobilitzar per la melangia i organitzar el temps d'espera en funció de la tardança; però és una gata.

Segon Primera – Hi viu un matrimoni de mitjana edat amb un parell de fills. El gran, què té tretze anys, és a la seva habitació fent exercicis de morfologia a la llibreta. És molt més tímid, ordenat i eficient que el petit, que potser per ser el petit sembla més viu, però, en el fons, tots dos estan marcats pel segell familiar del desnutriment de caràcter i la lletjor també heretada dels pares. D'aquí a una estona es posaran uns anoracs d'un mal gust sensacional i sortiran tots quatre a passejar les seves cares d'ensopiment congènit pel multicinemes. Entraran a veure una pel·lícula mediocre i en sortir menjaran un entrepà de llom amb quetxup, com sempre. Encara no se'ls ha ni acudit que algun dia deixaran d'anar a tot arreu junts com un paquet indissoluble. No tenen ni grans preocupacions ni grans objectius.

Segon Segona – Avui la Mercè ha dinat sola. S'ha menjat una amanida de pasta, una poma i un iogurt de macedònia caducat del dia abans. És divorciada des de fa dos anys i viu una vida sense plaers, absolutament condicionada per les obligacions laborals i la maternitat. L'Eva, la seva filla de set anys, passa un de cada dos caps de setmana amb el pare, però la Mercè encara no ha après a gaudir de la independència com a possibilitat per contrapuntejar la monotonia. Segurament no sortirà de casa en tot el dia. Esperarà que es facin les vuit sense saber exactament com ha gastat el temps. Arribarà la petita, li farà el sopar, s'explicaran quatre coses mentre mengen, la posarà al llit i es mirarà la pel·lícula del primer canal tant si li fa el pes com si la deixa indiferent.

Segon Tercera – Els Tobau ja deuen estar tancant porticons, repassant habitacions i tirant lleixiu al vàter de la casa de La Nou, al Berguedà. Tornaran lentament, engolits per una cua bestial a l'eix del Llobregat que els sembla un càstig desproporcionat i absolutament inmerescut perquè, tal com solen explicar, ells no han anat mai a esquiar i la casa la tenen de molt abans que la Cerdanya i l'anar a buscar bolets es posessin tan de moda. Escoltaran el partit radiat pel Puyal o la cinta de la Chenoa si les bessones diuen que es maregen. Arribaran cansats de l'embotiment dins el cotxe i trobaran el pis fred, fosc i terriblement petit. I no sabran massa si s'han de sentir feliços pel cap de setmana viscut o enfonsats per l'avenir impertinent del dilluns.

Tercer Primera – L'Angelina renta plats ben distreta pensant si començar a fer bullir l'olla de cigrons per tenir el dinar de demà encarrilat. El Miquel dormisqueja al sofà amb el diari a la falda i la tele encesa. La Glòria és al lavabo buscant un equilibri impossible amb el maquillatge: vol semblar semblar tan tigressa com les seves amigues a la discoteca i a la vegada passar mitjanament desapercebuda per evitar el retret dels pares. El Dani pica la porta del lavabo i diu noms de noi a l'atzar per fer-li la guitza tan com pot. Quan ella haurà sortit no trobarà la manera d'entretenir-se i s'avorrirà davant la tele al costat dels seu pare.

Tercer Segona – La Sandra treu una pizza Casa Tarradellas del forn. El Norbe s'està rentant les mans amb disolvent al safareig. S'han llevat més tard del comte i de les quatre finestres que s'havien proposat pintar, només n'han acabat dues. La feina de rentar la cara al pis s'està fent molt més feixuga del que pensaven. S'hi van acomodar com van poder molt abans de tenir-ho tot a punt, pensant que ho acabarien d'ennestir en cosa de dies. Ara s'han decidit a fer un esforç per acabar d'una vegada. Es volen convèncer que el projecte encara els fa il·lusió però la veritat és que des que conviuen plegats s'han anat desencisant de tot, també d'ells mateixos. Ja no s'aturen entre pinzellada i pinzellada per magrejar-se una miqueta i renovar l'energia amb l'efervescència del desig. Sense ser conscients de què els passa estan començant a covar un ressentiment encara molt indeterminat que sovint els empeny a discutir per qualsevol detall insignificant. També callen molt més que abans. La realitat no s'ajusta gens al somni que s'havien construït. S'han avorrit dels seus cossos, van escanyats de calers, el pis no és cap meravella i mengen com una merda. Havent dinat penjaran unes estanteries barates a l'estudi. Després decidiran que estan massa cansats per anar al cinema. I que els cal estalviar.

Tercer Tercera – L'Àxel fa trenta segons que plora. Tota una eternitat per ell. Al menjador el soroll del vagit és eclipsat per l'enfrescament de la tertúlia entre els seus pares i uns amics de Tàrrega que feia molt dies que no baixaven a veure'ls. S'ha despertat, porta el bolquer pixat i té gana; qualsevol d'aquests tres arguments justificaria per si sol la plorera, i s'ajunten tots tres alhora. Crida com un animal. Sent la veu afectuosa de la seva mare que està entrant a l'habitació. Aquesta longitud d'ona melodiosa i inconfusible resta dramatisme a totes les situacions desesperades. Suavitza el plor. La mare l'agafa a coll, li fa quatre petons molt dolços i se l'emporta cap al menjador. L'ambient contaminat pel fum i les veus desconegudes el torna a desconcertar. Nota com l'acosten traidorament a un parell de cares estranyes que li fan ganyotes i li diuen coses amb un timbre molt agut. Reprèn el plor. L'estiren sobre el canviador, li retiren el bolquer brut i li pessiguen els saxons amb una delicadesa discutible. Unes mans inexpertes intenten col·locar-li el nou bolquer però per aconseguir-ho han de fer massa maniobres. La mare s'ho mira de prop però no intervé. Segurament això irrita encara més a l'Àxel. Li endollen un biberó de llet a la boca i el plor queda definitivament ofegat. Ni la temperatura ni la mescla de la llet no són les ideals. Si pogués, els faria saber que es nota molt que s'ha fet amb presses i sense fixar-s'hi.

Àtic – Ah, l'àtic, quin luxe! També hi trobaríem elements significatius per acabar d'atepeir aquest rosari de grisors escollit a l'atzar, però potser és innecessari insistir. Deixarem al marge l'activitat o inactivitat de la Remei i la de la Nàdia i focalitzarem l'atenció en la del Santi, que disfruta d'un moment de sol-litud a l'estudi. S'ha posat un C.D. d'en Jaco Pastorius, ha deixat la copa de Napoleó al costat de la novel·la que justifica el seu retir i enmetzinat per la bellesa de la jove companya del seu fill -que avui ha dinat amb ells- comença a remenar-se la tita. No ens aturarem a analitzar el fons emocional d'aquest "progre" canós i lleugerament panxut que es masturba havent dinat amb la orella atenta al passadís per si s'acosten dona o filla. Preferim imaginar el pensament impossible dels milions d'espermatozous anònims que estan a punt de fer el salt vertiginós cap al no res. Quan el Santi sentirà el gran espasme, podran comprovar amb alleujament que no hi ha cap òvul esperant-los. Tots salvats. Cap d'ells no serà assenyalat amb el fals honor –el castig, potser- d'inaugurar una nova vida humana. Mirat així, podríem considerar-los com la cirereta feliç d'aquest pastís de toxines de l'ànima amb forma d'edifici vertical, situat en un carrer qualsevol d'una ciutat qualsevol. Sí, a l'àtic, al capdemunt del conglomerat de desencants que s'escampa per tot el bloc, hi haurà una gran festassa de no nats, i pensant-hi bé, si algú busca arguments per l'optimisme, que no oblidi que són majoria. Absoluta.

CAFÈ DE LA BAUMANN

Ricard Mirabete Yscla

ricard99@ozu.es

CAFÈ DE LA BAUMANN

*A la Irene
de Còpia Escola de
carretera de Castellar*

Qui té neguits, no viu;
proclames amb la melodia trista
d'una cançó antiga.
Prens la gerra amb el braç dret
i l'alces però no tens per a què
brindar ni per a qui alçar la veu.
T'empasses la cervesa i desfàs
el nus de la tarda plujosa.
Rera l'última ombra del Cafè
et brilla als ulls la flama amiga
d'un record a l'avinguda Jacquard.
Estàs amb la melodia trista
però tens la casa en obres
i vols tornar ràpidament a casa
per arrelar-te al barri d'un cop.

ESTRIPTURES: (I) i (II)

Guillem Miralles i Puig

guimipu@hotmail.com

“lo que está reducido se halla en cierto modo liberado de significado”, Marcel Duchamp

I) Al llibre “Historia abreviada de la literatura portátil”, Enrique Vila-Matas narra una història fictícia amb noms propis reals. Artistes o escriptors com Francis Picabia, Marcel Duchamp, Scott Fitzgerald, Georgia O’Keefe i Walter Benjamin -entre d’altres- ballen al ritme que més interessa a l’autor: són participants de la societat secreta dels portàtils (els Shandys), requisits bàsics de la qual són que l’obra artística de cadascú càpiga en una maleta portàtil i mostrar una sexualitat extrema i un esperit innovador. Passegen per Praga, Viena, Port Actif, Portbou, Nova York, organitzant trobades i festes contraculturals. És molt possible que el lector no adverteixi que hi ha elements de ficció en el text; l’autor està més interessat en presentar una narració on les aventures dels actors quadrin amb els seus propòsits. Fins i tot, el propi autor s’introdueix per uns moments a la novel·la i arriba a tenir una llarga conversa a Portbou amb Marcel Duchamp. Potser Vila-Matas sempre hauria desitjat ser amic dels protagonistes del seu llibre i els fa entrar a tots en la seva novel·la d’una manera natural, com qui no vol la cosa. I la història sembla versemblant: probablement, si hagués succeït realment el que l’autor narra ningú se n’hauria estranyat. Quan vaig descobrir el què, vaig notar una certa recança o rebuig per la impossibilitat que aquells fets no poguessin ser reals. I podria no ser un parany, no. És un joc, però no un parany. Vaig sentir dir a Vila-Matas que la frontera que hem establert entre mentida i veritat, o ficció i realitat, és obsessiva. Potser no és mala idea tornar a recuperar ara el fil d’aquest tipus d’experiments.

II) Cacofonia és un conte de Quim Monzó inclòs a “Olivetti, Moulinex, Chaffoteaux et Maury”. Comença així: “De sempre, N’A. havia sentit unes ganes boges de prendre el carrer de Balmes en direcció contrària a la permesa; bé per error (una nit de gresca, després de tancats tots els esglais) o conscientment (per tal de fer petar el mirall opac de la rutina)”. Enmig de la incògnita sobre si es produïria aquest viatge des de Carrer Pelai al Tibidabo tot pujant Balmes en cotxe en direcció contrària, el protagonista desgrana part dels sentiments d’una generació que per a mi fa uns anys – quan vaig llegir el llibre- quedaven lluny, lluny, i que ara se m’atansen irremeiablament cada cop més. ”Imaginat’t a la nostra edat, ara que cadascun de nosaltres ha esdevingut amo d’una petita veritat... No facis cara de lluç. ¿T’adones que tothom es creu el melic del planeta?”. M’identifico -perquè els visc- amb aquests moments. Sembla que un cop desvelats els primers misteris del què significa viure, cadascú s’aferra a unes idees, més o menys estructurades, per construir el propi camí. Iestic aquí acompanyat de molts companys de generació. Fent un exercici literari com faria Vila-Matas, podria situar-los a tots a la ficció: alguns estarien enfilant Balmes amunt cap a les muntanyes. D’altres potser haurien estat els primers a agafar el cotxe en direcció contrària però ara circularien en perpendicular a la via principal, traçant línies. Molts no sabrien encara si pugen o baixen. No pocs baixarien a mig pujar Balmes i reconsiderarien. I alguns baixarien aquest carrer de Barcelona avall cap al mar. Baixar o pujar. Pujar o baixar. No cal ara relatar el final del conte del Monzó, perquè –afortunadament- tampoc sé el final dels meus protagonistes companys de generació. A hores d’ara, hi ha una única cosa que podria ser certa; en qualsevol sentit: trobar **larutanatural**. La més atrevida: en qualsevol sentit.

VENTILADOR

Sr. Polissó

SrPolisso@hotmail.com

(*J'suis l'pornographe, du phonographe, le polisson de la chanson.* G.Brassens)

VENTILADOR

El ventilador
ven til·la d'or
a tort i a dret.
Des del solstici
del senderi
que es perd,
que ja no corren
corrents d'aire.
Tot d'una,
entre les dunes
de l'índia
descabellada,
l'aire oneja
entre sanefes
de ventet:
infusió
de gas preciós
i herba serena.
Til·la d'or,
til·la d'*air*,
dels teus cabells
destil·la aquest
molí d'estar per casa.
Sí, el ventilador
ven til·la d'or
a tort i a dret.
Les formes, és cert,
s'encalmen.

BRI DE SOMNI

Lola Ribó

lolaribo@hotmail.com

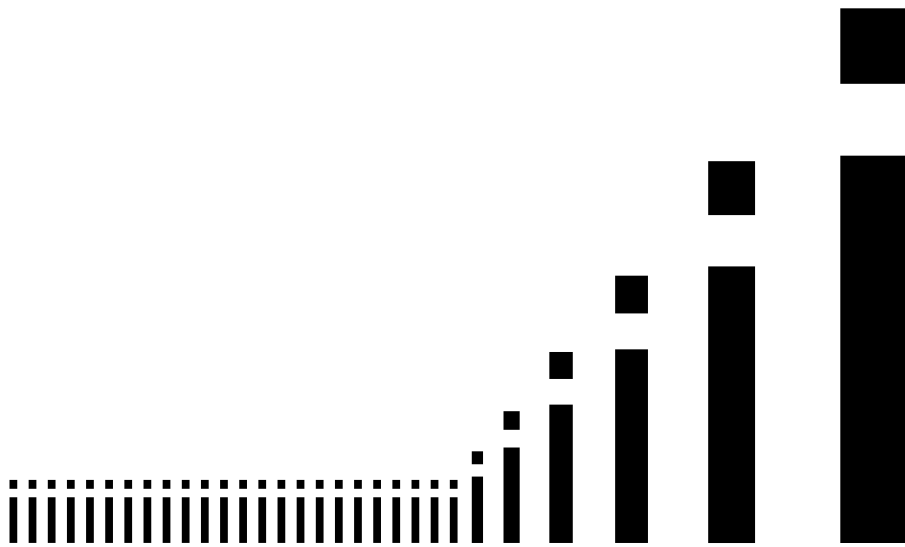
BRI DE SOMNI

Dins l'habitació, els ulls ben clucs,
llençol amunt i el coixí profund.
Vull dormir, vull somiar amb tu.
Ets un res sortit del buit,
eteri, intangible, indefinit,
però sento com murmures
com t'acostes al meu pit.

Bri de somni, narcòtic
i sedant. Pessic hipnòtic
d'anhels d'amants.

Perdo la por, cauen guspines
de veritats i de mentides;
plouen sospirs, neva calor.
L'aire quiet del teu esguard em vetlla,
em porta un ram de mil poncelles
d'utopia en la quietud.

I en la habitació, amb els ulls clucs,
un somriure efímer en la dolça solitud

Poema paisatgístic 7o il·limitat<1
Roger Tudó Galí
era13@eresmas.com